

# Zbyl mi jen život

BPM

Zbyl mi jen život  
Zbyl mi jen život  
Zbyl mi jen život  
Zbyl mi jen život  
Zbyl mi jen život  
Zbyl mi jen život

Zbyl mi jen život, běžel jsem krajinou.  
Kde lidi stále zabíjejí pro lásku nevinou.  
Běžel jsem roklinou otevřenou, jak žena čekající dotek milence,  
ve stodole plný sena, neznali svoje jména.

Těla se stala potokem, pochopíš smysl svobody, až budeš chvíli otrokem.  
Pod nohama rudá zem, uháním k lesu, nejsem sen.  
Vítr dává šanci smést, ty noci plný prázdných gest.

Utíkám potokem, utíkám přes hory, utíkám pryč,  
tam kde nejsou lidi, a není tady ani kýč.  
Ale jak být člověkem, sám bez člověka?  
Jak máme zůstat čistý ve zdech špinavého světa?  
Pověz, co mám dělat? Láska jak marioneta,  
budu na ní čekat, jen když mohu zůstat  
a přitom před sebou pohledem nikdy neutýct...

A přitom před sebou pohledem nikdy neutýct...  
Zbyl mi jen život...  
Zbyl mi jen život...

Pouštím láhev s dopisem, pouštím ji po vodě.  
Věřím, že se vyhne hloupý náhodě.  
Snad dorazí, snad se naplní,  
poselství dítěte, co v náš úděl nikdy nepřestalo doufat.  
Vystavíme zdi, abychom je potom mohli zase zbourat.  
Ano to je přece jenom pouhá lidská touha, najít jistoty.

Zbyl mi jen život, běžel jsem krajinou,  
běžel jsem pod útesy, setkat s hladinou.  
Černý horizonty smutků, jestřábí křídla  
nesou se v mlze starejch rybářů na kraji mola.  
Paty se odrážej a znovu padaj zpět.  
Na ostrý kameny všech hříchů a ty opět.  
Chceš je nevidět, schovat se za absurdno,  
za nokturno cizí krve, co se mění v Bordeaux.  
Podzim je úplný, vlny se zlomily  
o osu člověka, v nepokoře síly.  
Vášeň je odvěká, z krve do hedvábí,  
běžel jsem přes trny, pod kopyty dní.  
Jako proroci, šípem do srny emocí.  
Jako člověk, co dokáže zůstat  
nebýt nevinný v zrcadle nebytí  
a přitom před sebou pohledem nikdy neutýct...  
A přitom před sebou pohledem nikdy neutýct...

Pouštím láhev s dopisem, pouštím ji po vodě.  
Věřím, že se vyhne hloupý náhodě.  
Snad dorazí, snad se naplní,  
poselství dítěte, co v náš úděl nikdy nepřestalo doufat.

Vystavíme zdi, abychom je potom mohli zase zbourat.  
Ano to je přece jenom pouhá lidská touha, najít jistoty.